

הלשון שהתנפחה...

על מנת להיטהר צריך המצורע להביא ארבעה מינים: ציפורים, עץ ארז, תולעת ואזוב, ומסביר "אדרת אליהו לרבנו יוסף חיים מבגדד, שהסיבה לארבעת המינים הללו, היא כדי לרמוז על ארבע כיתות שאינן מקבלות פני שכניה וסימן חשמי"ל חנפים, שקרנים, מספרי לשון הרע וליצנים.

כל הנמנים על ארבע כיתות אלו חוטאים בלשונם, והמצורע צריך לזכור את התוצאה הנוראה הנגרמת מחטאים אלו המונעת מהם לראות פני שכניה - ולהזהר מן החטאים החמורים הללו!

בהקדמה לספר "אגרות משה" מובא מעשה נורא בשם הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל המוכיח את חומרתם הנוראה של חטאי הלשון.

היה זה בתחילת חורף תרפ"ב. אחד מבועלי הבתים בקהילה חלה במין חולי מוזר אשר גרם ללשונו להתנפח בפיו. כשהחולי התגבר הגיע הגאון רבי משה פיינשטיין לבקר. משראהו אותו חולה, הוא ביקש להוציא כל איש מעליו וסיפר את סיבת חליו לפני הרב.

"בשבוע שעבר" - סיפור החולה - "בשבת פרשת וירא, הקשיתי: מפני מה זכו בנות לוט שהמשיח יצא מצאצאיהן על אף שהן לא בושו בגילוי העריות שעשו והודיעו ברבים שבניהן הם מאביהם? ובין הדברים דוברתי בבייזון על בנות לוט.

באותו לילה הופיעו בחלומי שתי נשים זקנות מאד אשר ראשיהן ופניהן מכוסים ואמרו לי כי הן בנות לוט ועוד הוסיפו כי מאחר ושמעו את טענתי הן באו מעולם האמת לענות לי.

הסיבה לכך שקראנו לבנינו בשם זה, הסיבירו שתי הנשים היא משום שחששנו שבני אדם שישמעו על כך שניצלנו באופן מופלא מסדום וזכינו להעמיד ילדים, יאמרו כי לא מעשה זנות היה כאן, אלא מעשה נס וכביכול נתעברנו מן השכינה.

אנשים אלו עלולים להאיליל את ילדינו ואף לייסד, חלילה, דת חדשה [כמות הנצרות] ולכן על מנת להקדים רפואה למכה, קראנו לאתם בנינו ומבא וזאת על הודיעו ברבים שכאשר אשה מתעברת תמיד קיים לולד אב בשר ודם וכל כוונתנו היתה לטובה.

וא הוסיפו ואמרו כי מאחר ודוברתי עליהן בזלזול ענשי יהיה כעונש המרגלים אשר לשונם השתרבבה מפיהם ולשוני תתנפח בחולי משונה...

האיש סיים את סיפורו ואז הסב את פניו לקיר ונפטר ורבי משה אמר כי הוא רואה בכך עניין אמיתי והסבר נכון.

שנת לימוד תורה בשבת שווה x 1,000 !!!

לעילוי נשמת ר' דוד ב"ר עמוס זצ"ל. מיכאל בן רבקה, דוד חי בן דיאמנט, ר' ישראל ב"ר שלמה יוסף הלוי שיניר, יוסף בן רחל, דיאמנט דינה בת רחל, דינה ברוך בן אסתר, שמחה בת הניט מרגלית, שושנה בת אסתר, יהודית בת לינה, יוסף בן איטה, שמואל בן סוליקה, ר' ד"ר ב"ר יהודית, דוד בן רחל, רות שני בת נעמי, לאה בת אסתר באן, אברהם אריז בן סימון, סימון בן יוכיב תגובת, נפתלי נפתלי ישראל, אמוץ לוינר, ר' בצלאל בן מרדכי טוב, יהודית בת נחמה בתה, מרדכי בן אסתר בתחתי"א אהרן לייטנר, רובי בן ציון בת חנה מלכה, תקווה בת עליזה, מרים בת אילנה לוחמי, משה בן שמואל, אברהם בן פאני, יצחק בן פאני, מאיר בן חיה ולמחלוק, לאה בת אורה, שלמה בן רחל, שילת בת לאה, שילה בן לאה, מיכאל בן לאה, ישראל בן ציפורה ובי"ב, רחל בת אסתר ובי"ב, אורה בת לאה ובי"ב.

ולהצלחת כל המפיעים והתורמים היקרים ובני משפחותיהם ברו"ג!

ללקבלת הגיליון במייל: Sh606marom@gmail.com

גדולי ישראל, והפסס:

רבי אברהם יהושע השיל מאפטא זצ"ל (ה' ניסן תקפ"ה)

מתלמידי רבי אלימלך מליז'נסק, וזקן צדיקי דורו. שמו נישא לתהילה על שם ספרו "אוהב ישראל", שהיתה מידתו לאהוב כל אחד מישראל כבנו, עד שאמר על עצמו שבמידה זו יוכל להתפאר אפילו לפני בית דין של מעלה.

פעם ריחק מביתו רופא רשע ועוכר ישראל וכשנשפך דיו על מכתב שכתב והמילים 'אוהב ישראל' נמחקו, הבין שזה בגלל ריחוק הרופא שלמרות חטאיו הריוהו יהודי.

פעם התבטא שאת התואר 'אוהב ישראל' אפשר להעניק רק לקב"ה, שכן גם הגדול באהבת ישראל אינו אוהב את גדול הצדיקים כפי שהקב"ה אוהב את גדול הרשעים. שימש ברבנות בכמה קהילות בישראל וסימן נתנו להן: 'ומלכותה קאי'ם' - קלבסוב, אפטא, יאס, מז'בוז, והתפרסם על שם אפטא.

בצעירותו עד הגיעו לגיל ל"ו שנים היה מסגף עצמו ועינה בצום נפשו. פעם חלה אנושות עד שהגיע עד שערי מוות וכשעמד לדין טענו כנגדו מדוע לא אכל מאכלים שונים כדי לתקנם ולהעלותם ואמרו שאם יקבל על עצמו להפסיק לא צומתיו, יתפאר מחליו והבטיחו לו שהאכילה לא תזיק לו. ומאז אכל יותר משאר בני אדם כדי לתקן את המאכלים ולא הזיק לו מאומה.

אמרו משמו שיום הילולת הצדיק הוא כעין יום חתונתו וכשם שנהוג לתת דורון דרשה בזמן החתונה, כך נותן הקב"ה סתנה טובה לצדיקים ביום הילולתם להשפיע על בני, חיי ומזוני ריחיק.

לפי פטירתו אמר, שמי שידליק נר לטובת נשמתו יעשה לו טובה בשמים.

ואלה החפסטים

(מאמר החכם)
"למה ברא ה' לאדם שתי אוזניים ולשון אחת? ללמדך שצריך לדבר בלשון חצי ממה ששומעים באוזניים..."

נועם השבת

351 ניסן תשפ"ב

שבת הגדול -

חידוש פסלה

"והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע" [ד"ג]

לכאורה היה צריך להיות כתוב "והנה נרפא הצרוע מנגע הצרעת" ולא הפוך? **ותרץ רבי שמואל די אוזיאה בהקדמתו ל"מדרש שמואל"** על מסכת אבות: בדרך הטבע אין תרופה לצרעת ורק על ידי זה שהצרוע חזר בתשובה, נרפא נגע הצרעת.

אם כן, איך "נרפא נגע הצרעת"? התשובה היא: "מן הצרוע" - מחמת מעשיו של באדם הצרוע שעשה תשובה! **והרי** כשאדם חוזר בתשובה מאהבה, הרי אפילו הזדונות נהפכים לו לזכויות וזהו שאומר הפסוק: "והנה נרפא מנגע הצרעת" כלומר הנגע עצמו, העברה והזדון - נהפכו לרפואה ולזכות וכל זאת בזכות הצרוע" שחזר בתשובה שלמה.

עבר פסח וחזרתי!

זמני שבת:

כניסת שבת 18:37

צאת שבת 19:43

ר"ת 20:20

הזמנים לפי אופק נתיבות

גם אתה יכול להיות מוכה הרבים!!! באפשרותך לקבל את העלון במייל מדי שבוע ולהדפיס כמה עותקים שתצרכה ולהפיץ לחבריך ולזכות גם אותם בד"ת לשולחן שבת: Sh606marom@gmail.com

פרשת מצורע

הפטרה: "וערבה" [מלאכי ג']

הצרעת מגלה את המטמונות...

"ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" [יד, לה] בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו אמורים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר ועל ידי הנגע נותץ הבית ומוצאן [רשי"א]. לכל אדם - **אומר רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל** - נגורה מנת הייסורים שעליו לעבור בימי חייו. אין אחד שנמלט מהם. ייתכנו לפעמים תקופות בחיים שאדם אינו סובל, אך אין מצאיות כזו שאדם יהיה את כל חייו בשלוח ללא ייסורים.

השאלה היא רק: כיצד מקבל האדם את הייסורים הבאים עליו, מה תגובתו - וגם כאן, הכל תלוי בנקודת המבט! **הנה כאן,** בפרשת נגעי בתים: חז"ל מגלים לנו שלפעמים חפץ הקב"ה לזכות אדם במטמון ולשם כך מביא בקירות ביתו נגע צרעת. הוא מזעיק את הכהן והכהן שולח להודיע לו: לפני שאגיע לביתך, עליך להוציא את כל רכושך מהבית שלא ייטמא. במידה ויתברר שאכן צרעת הבתים היא זו.

"אוי ואבוי" - חושב האיש - "להוציא הכל מהבית זו עבודה קשה! אבל טוב, אם הכהן אמר - אני מקבל". מגיע הכהן, בודק את הנגע ומודיע כי יש להסגיר את הבית. כלומר, בימים הקרובים אסור להתגורר בו! בלית ברירה עוזב מידעו עם כל צאצאיו את ביתו והולך להתאכסן בצל קרובים או בבית מלון. בסופו של דבר מתברר שאכן נגע צרעת הוא ויש להרוס את כל הבית עד היסוד. הורסים את הבית ואז מתגלה המטמון שהטמינו בו האמורים.

שואל הגאון דשא: אם הקב"ה רוצה לתת לאדם מטמון וכי אין בידו דרך יותר טובה לעשות זאת [כגון: זכיה בהגדלת מפעל הפיס וכדומה]? מדוע לשם כך צריכים לשוב את הבית ולעבור את כל העינוי והסבל הכרוך בגלות מחוץ לבית?

התשובה היא: הקב"ה רוצה לתת לו את המטמון, רק הוא קודם מנסה אותו לראות אם אכן הוא ראוי לזכות בו. אם כשמתערור הקושי האדם מתלונן ואומר: "נמאס כבר, למה דוקא אני...", "אומר הקב"ה: אין בעיה, הצרות ייפסקו - אך את המטמון לא תקבל. איך ראוי לו! כשנראה לאדם נגע בביתו, בעצם הקב"ה מנסה אותו בניסיון אחר ניסיון: בתחילה - לשהות מחוץ לבית שבוע שלם. לאחר מכן עליו לשוב כמה אבנים מקירות הבית עד שנאלץ להרוס את הבית עד היסוד!

אם באמצע התהליך אדם מתלונן ובא בטרוניות על רוע מזלו, די, נמאס לו! - אומר הקב"ה: אין בעיה הכהן יטהר את הנגע. אם אדם עומד בכל הניסיונות, מביט על הדברים במבט הכון ומקבל דין שמים באהבה ובהכונה - בסופו של דבר יזכה במטמון שכשר על צדקותו. איננו יכולים לברוח מן הנסיונות, כי לשם כך באנו לעולם הזה - לעמוד בניסיונות. מה שכן יכולים אנו לעשות, הוא לשנות את נקודת המבט שלנו, לבוא עם כלים אחרים לחיים. להחליט: ודאי כשנראה לאדם נגע בביתו, בעצם הקב"ה מנסה אותו בניסיון אחר ניסיון: בתחילה - לשהות מחוץ לבית שבוע שלם. כפי שהקב"ה רוצה שנראה את הדברים - בסופו של דבר הכל הופך להיות מטמון.

להצלחת נס ישראל: גם אני! "מקבל על עצמי שלא לדבר כלל!!! בשעת התפילה וקריאת התורה"

העלון מוקדש לעילוי נשמת מורי ורבי הצדיק רבי דוד ברנר זצ"ל ב"ר עמוס שליט"א
תהא נשמתו צרורה בצרור החיים. אמן!

17/11/2021 19:43:00

סיפור לשבת!

מה עושה העציץ בלווייה...

"והנותר מן השמן אשר על כף הכהן יתן על ראש המיטה לכפר עליו" [ד, כט]

כחלק מתהליך הקרבת קרבן מצורע צריך הכהן לשים לבעלים על הראש את השמן הנותר, למעשה, זהו המקום היחיד בתורה שבו מצויים לעשות זאת, ויש להבין מדוע דוקא כאן נאמר ציווי זה?

"ה'כפץ חיים" מסביר שהסיבה לכך היא משום שאדם זה, אשר דיבר לשון הרע ודאי ששמע לשון הרע וחשב לשון הרע, לפיכך כל ראשו הרוס וטמא מעוון לשון הרע ויש לכפר גם על הראש.

כדי שלא ישוב על אותו עוון נורא, זקוק האדם לרכוש בנפשו את היכולת לדון את כל המקרים שהוא רואה מסביבו - לכף זכות, ולדעת ללמד זכות על כל אדם ואדם, בכל מעשה ויהיה התמוה והמוזר ביותר.

סיפורים רבים נאמרו אודות לימוד זכות וכל אחד מהם מוכיח עד כמה באמת אי אפשר לדון אף אדם עד שנגיע למקומו, וכיצד עולה לעיתים, המציאות על כל דמיון אפשרי.

הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל סיפר כי בשעה שהשתתף בהלווייתו של **ר' אלעזר ריבלין** הוא הבחין תוך כדי מסע ההלוויה שחברו הטוב של הנפטר, ר' שמואל קוק זצ"ל, ניתק מן המיטה, נכנס לחנות פרחים סמוכה וקונה לו... עציצ'.

"מה הדחיפות הגדולה שבקניה הזו?", תמה רבי אריה, "וכי כך נאה ויאה לנהוג אחר מיטתו של חבד כה קרוב?"

כאשר ניגש אליו לברר את העניין ואולי להוכיחו על כך, סיפר לו ר' שמואל: "בבית המצורעים בעיר היה יהודי שרצה מאד להניח תפילין, אולם מחשש להידבקות הודיעו לו הרופאים כי כל מה שנכנס לבית החולים אינו יוצא משם שלם, אלא נשרף ואף התפילין שלו עתידות, לאחר מלאת ימיו ושנותיו, להשרף".

"רבות חשבתי מה לעשות ואיך לפתור את אותה בעיה?" - המשיך ר' שמואל בדבריו - "לבסוף עלה במוחי רעיון: שכנעתי את הרופאים שבמקום לשרוף את התפילין נקבר אותם. הרופאים הסכימו לכך, אולם היתנו הסכמתם אך ורק אם ביום פטירתו של אותו אדם, יובא מיידית עציץ חרס שבו ייקברו התפילין ואני התחייבתי לדאוג לכך בבוא היום".

"והנה בדיוק בבוקר זה הודיעו לי מבית המצורעים כי אותו יהודי נפטר וכי אם ברצוני להציל את התפילין משריפה, עלי להגיע למקום עד שעות הצהרים עם העציץ כפי שסוכם. אולם מאחר והייתי עסוק בהלווית חברי לא הצלחתי לדאוג לכך והייתי טרוד ולחוץ מכך מאד. והנה, פתאום תוך כדי מסע ההלוויה הבחנתי בחנות פרחים... מיהרתי לגשת לשם לקנות את העציץ המדובר וכעת אני מקווה להספיק להגיע לאותו בית מצורעים ולהשלים את התחייבותי".

מני אז - סיים רבי אריה לוי את סיפורו - גמרתי בנפשי ללמד זכות על כל אחד!

לפני שנים אחדות פורסם סיפור נוסף העוסק בעניין דומה:

משפחה אחת החליטה לקרב משפחת עולים מרוסיה שהיתה רחוקה מן היהדות והזמינה אותם לסעודות שבת. האורחים נראו כמתעניינים מאד ומבקשים לדעת. אולם פעם אחת לאחר שהלכו התבונן אחריהם אחד מבני המשפחה החרדית מבעד לחלון ולפתע הבחין שהם מנפנים בידם למונית ולאחר שעצרה להם, הם נבלעים בה ונוסעים לדרום... מחללי שבת הם! - נדהמו המארחים - כפי הנראה כל ארשת ההתעניינות שעטו על עצמם היתה אך ורק משום הנימוס..

כעסם הלך וגבר כאשר חשבו על כך שבמשך כל סעודת השבת הם החזיקו בכיסם סכום כסף עבור נסיעה זו...

"לו לפחות היו מכבדים אותנו מעט ומרחיקים מספר רחובות ברגל לפני שהם עוצרים מונית..." - חשבו בצער - "ולא עושים זאת מיד, מתחת לחלון הבית שלנו בלי כל בושח...".

תחושתם היתה כה קשה עד כי החליטו לנתק כל קשר עמם.

כעבור חודשים מספר התקשרה אליהם הגברת וסיפרה בשברון לב שבעלה נפטר והיא יושבת 'שבעה' עליו. כשהגיעו נחם אמרו תוך כדי שיחה: "לא ידענו שהוא היה חולה לב...".

"זהו באמת, סיפור די טרי" - הגיבה האלמנה - "הפעם הראשונה היתה כשירדנו מסעודת שבת בביתכם... במדרגת הרגיש בעלי שהוא מקבל התקפת לב ומאחר והוא עצמו רופא הוא ידע לאבחן את עצמו ולומר לי שזהו מצב של פיקוח נפש ועלי לעצור מונית ביקשנו מהנהג שיקח אותנו בדחיפות לבית החולים ולמרות שלא היה לנו כסף הסכים הנהג...".

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!

חד קצר וקולע

לדל ישנה כפרה בעצם דלותו!

"ואם דל הוא ואין ידו משגת ולקח

כבש אחד אשם לתנופה" [ד, כא]

מדוע צריך הדל להביא פחות ממה שמביא העשיר? **באר התכלת מרדכי** [סבו של רבי שלום שברדון]: העני יש לו כפרה גם בעצם כך שהוא עני ולכן די לו בקרבן קטן. אבל העשיר חי טוב, אין לו כפרה נוספת מלבד הקרבן לכן עליו להביא קרבן גדול יותר.

הסיבה העיקרית שעשיר אינו מביא קרבן כקרבן הדל היא, כי מאחר ועשיר הוא - מוטל עליו להביא קרבן לפי יכולתו שאינה כפי יכולת העני.

נצייר לעצמנו יהודי עשיר כקורח, מיליונר שבאים ומתרימים אותו למגבית 'קמחא דפסחא' והוא מתגאה שנתן פי עשרה מאחרים! אחרים נתנו לכל היותר מאה וחמישים ₪ ואילו הוא תרם סך אלף וחמש מאות ₪ טבין ותקילין!

אלא שמידוענו העשיר 'שכח' שהונו נאמד לא בפי עשרה מהאחרים אלא פי אלף ואולי יותר ואם יש לו יותר - עליו לתת לפי עשרו.

חפש ברשי"

על איזה מילה אומר רש"י -

"לא נודע לי...?"

ציור בפרשה...

"אלת תהיה תורת המצורע זיון טהרתו"

והזאל אל הכהן... וכיוס המטהר את

עצמו ועלם את כל שארו ורחץ זיקוק

טהר ואחר יזאל אל המטנה וישח מחוץ

לטהרן עשת יקין"

[יב' ח-]

שיאים ונפלאות

במיוחד לקראת הפסח כמה עובדות על... מדבר סיני!

<< שטחו העצום של מדבר סיני יכול לקפל בתוכו מספר פעמים את האיזור המיושב של הארץ. כיום סיני בשטח מצרים, אולם הוא כלול בגבולות הבטחה.

<< נוף החצי הצפוני של מדבר סיני שונה לאין ערוך מחציו הדרומי. בצפון אדמת המדבר מישורית ברובה, ופזורים בה מעט גושי הרים. לעומת זאת, דרומו של חצי האי סיני הררי מאוד. בין ההרים הגבוהים אותם ניתן לראות (ואולי גם להפעיל עליהם) נראה את ג'בל קתרינה - שגובהו 2640 מטרים.

<< העולה להר קתרינה יכול לראות ממנו את הרי דרום סיני התלולים והססגוניים בצבע אדום, חום, ארגמן, כתום וירוק - מראה מרהיב לכל הדעות. הרים גבוהים נוספים בדרום סיני הם ג'בל מוסה, שיש מזהים אותו עם הר סיני וכן ג'בל סרבל, ועוד.

<< איזור ג'בל מוסה וסביבותיו גבוה מאוד, לכן יורדים עליו גשמים רבים יחסית, ולעתים אפילו שלגים - כל זה בלב שנתם המדבר! כך מוצאים בו נביעות מים זורמים ובוסתני פרי, המפתיעים את המטיילים. הבדואים, שוכני המדבר, מגדלים בבוסתנים ענבים ושזיפים, תות ואגוזים, שקדים ואגסים. מול הנוף עוצר הנשימה של הרים צחיחים, גאות, צוקים זקופים ותלולים - ישנם גני פרי וגדרות אבן, המונעות מהגמלים ועדרי צאן להיכנס לתוכם ולכרסם את תוכנם.

אוצר הפלאות

פלאות בעניין השערות...

"וכיבס המטהר את בגדיו וגילח את כל שערו ורחץ במים" [ד-ח]

א [שערות המת גדלים אפילו לאחר מותו. כתב רבנו בחיי ז"ל בביאורו על התורה וזה לשונו: "והזוהר הנזיר בתגלחת שערותיו לפי ששערותיו של אדם הם כחו וכן בשמשון אומר 'אם גלחתי וסר ממני כחי', ואין לשערות סוף והם גדלים כל ימי חיי האדם גם לאחר מותו אם יעמוד במקום לח".

ב [שערות הראש קשורים לראיית העיניים. בספר 'ילקוט חדש' כתב, שמי שאינו מסרק ראשו תדיר שערותיו מתערבבות וזה מביאו לידי עיוורון ר"ל.

ג [אבן המושכת את השער. במדרש תלפיות מובא על אבן אחת שאם תשים אותה על שערות הראש והזקן והיד והרגל, יגלחם כמו תער ואם תשחק זאת האבן על ראש קרח יצמחו לו שערות מהר. והוא פלא גדול שעשה עושה הפלאות שאבן אחת עושה שני הפכים בנושא אחד.